

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1875/2024
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Рајка Јасика, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 881/23 од 21.03.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 881/23 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 4/22 од 08.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци за месеце јул, август и септембар 2019. године исплати неисплаћене износе зараде ближе наведене у том ставу са затезном каматом од доспелости до исплате и да за тај период уплати припадајуће пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање у износима ближе као у том ставу, као и да исплати накнаду за неисплаћене путне трошкове за долазак и одлазак са рада, трошкове за исхрану у току рада и да накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора у износима и са законском затезном каматом ближе као у том ставу, те да јој по основу трошкова парничног поступка исплати 73.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 881/23 од 21.03.2024. године, жалба тужиље је делимично усвојена, пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 4/22 од 08.12.2022. године укинута у делу којим је одбијен захтев тужилце за уплату пореза на зараде и тужба у том делу одбачена, а делимично је преиначена пресуда тако што је обавезан тужени да тужилци на име неисплаћене зараде за август и септембар 2019. године исплати износе са законском затезном каматом ближе као у изреци, да за месеце јул, август и септембар 2019. године на износе зарада ближе одређене у изреци уплати припадајуће порезе и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености

код надлежног фонда, као и да јој накнади трошкове за долазак и одлазак са рада за месеце јул, август и септембар 2019. године у износима и са законском затезном каматом ближе као у изреци, те да јој накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора у износу ближе као у изреци, те је преиначено решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 73.000,00 динара са траженом законском затезном каматом и обавезан тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.585,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, док је у преосталом делу жалба тужилје одбијена и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује у ревизији, а не представља разлог за изјављивање овог правног лека, на основу одредбе чл. 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је по усменом договору са мајком туженог обављала рад код туженог у бутику, у коме је радила и сама, и то радним данима од 08,00 до 18,00 часова и суботом од 08,00 до 15,00 часова, који рад је имао све карактеристике радног односа. Тужилја је рад у бутику обављала у периоду од 01.07.2019. године до краја септембра 2019. године, а у опису рада је продавала робу, радила попис робе, као и послове одржавања и сређивања бутика. Кад је почела да ради, тужилја је доставила сву потребну документацију ради пријаве на обавезно социјално осигурање, да би накнадно сазнала да није била пријављена. Договорено је да се тужилји за обављање рада у бутику плати за један радни сат 150,00 динара, те јој је за јули и август 2019.године исплаћено по 30.000,00 динара, док јој за месец септембар није ништа исплаћено. За време рада код туженог тужилја је путовала на релацији Бешка – Инђија – Бешка, а накнада трошкова за долазак и одлазак са рада јој није исплаћена. Цена појединачне карте у једном правцу износи 120,00 динара, 240,00 динара у оба правца, а цена месечне претплатне карте је 3.700,00 динара. Вештак је приликом обрачуна имао у виду цену једног радног сата, број сати рада тужилје, као и чињеницу да је за јули и август 2019. године тужилји исплаћено по 30.000,00 динара, па је обрачунао да је мање исплаћена нето зарада за август 12.791,36 динара, а за септембар јој ништа није исплаћено те јој укупно за тај месец припада 39.787,86 динара. Тужилји нису исплаћивани трошкови за долазак на рад и одлазак са рада, те јој за период од 01.07.2019. године до 30.09.2019. године за сваки месец припада износ од по 3.700,00 динара. Такође, тужилја у спорном периоду није користила годишњи одмор, те јој накнада штете за неискоришћених 5 радних дана годишњег одмора сразмерно времену проведеном на раду, односно 3/12 од законом утврђеног минимума годишњег одмора од 20 радних дана по том основу припада 6.812,66 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужбени захтев тужиље није основан, с обзиром да иста није имала закључен Уговор о раду, нити је радила на систематизованим пословима код туженог, те не постоји радни однос са елементима који чине његов садржај. Тужиља је обављала фактички рад код туженог, а да би се на основу постојања фактичког рада сматрало да је лице засновало радни однос морају постојати све карактеристике радног односа, у погледу квалитета рада, права и одговорности, радног времена, зарада, накнада зараде и друга примања из радног односа. У конкретном случају, није било договора између тужиље и мајке туженог, па ни тужиље ни туженог око заснивања радног односа, већ је тужиља радила по принципу пробног рада повремено и за тај рад је била плаћена, те стога тужиља неосновано захтева исплату зараде, као и уплату доприноса за социјално осигурање, те накнаду путних трошкова, трошкова за исхране за рад, као и накнаду за неискоришћени годишњи одмор.

Другостепени суд је применом одредбе члана 32. став 2., 104., 105., 108. став 1. тачка 3., 76. и 118. став 1. тачка 1. Закона о раду оценио да је тужбени захтев тужиље основан. Наиме, тужиља је по усменом договору обављала рад код туженог у бутику са договореном ценом рада по сату, тачно одређеним радним временом као и описом радних задатака тј. посла које тужиља треба да обавља. Тужиља је доставила сву потребну документацију, сматрајући да ће бити пријављена на обавезно социјално осигурање, што тужени није учинио. Тужени у току поступка није пружио доказе на околност да је између странака закључен неки од уговора којима се не заснива радни однос, те је овај суд стао на становиште да је рад тужиље код туженог имао карактер радног односа и утврдио да је тужиља у периоду јули, август и септембар 2019. године била у радном односу код туженог због чега јој припада неисплаћена зарада за август и септембар 2019. године, као и право да јој се уплате припадајући порези и доприноси за обавезно социјално осигурање за јули, август и септембар 2019. године, као и да јој се накнаде трошкови за долазак на рад и одлазак са рада за јул, август и септембар 2019. године, као и да јој накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора сразмерно времену њеног радног ангажовања код туженог.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 32. став 1. Закона о раду прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад у писаном облику, а ставом 2. да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

У циљу спречавања злоупотребе на тржишту рада закон је увео правило о правној фикцији постојања радног односа израженог у цитираном члану сходно коме се сматра да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Ова правна фикција омогућава да радни однос настане и без закључења уговора о раду у писаном облику. За њену примену довољно је да је радник ступио на рад и обављао рад са свим елементима радног односа, па се сматра да је даном почетка рада засновао радни однос. У ситуацији када је запослени ступио на рад није нужно посебно

истраживати вољу уговарача, јер воља се сматра постојећом самом чињеницом да послодавац прима запосленог на рад и да запослени за рад прима накнаду (зараду). Ако послодавац не жели примену ове одредбе (фикција о постојању радног односа) мора закључити уговор о привременим и повременим пословима, уговор о делу или неки други уговор којим се изричито не заснива радни однос.

У конкретном случају тужени није пружио доказе на околност да је са тужиљом закључио неки од уговора којим се не заснива радни однос, те је правилно другостепени суд закључио да рад тужиље код туженог има карактер радног односа те да је иста у периоду јул, август и септембар 2019. године била у радном односу код туженог. Стога како је тужиљин рад имао карактер радног односа, то јој сагласно одредби члана 104., 105., 106. и 108. став 1. тачка 3. Закона о раду припада разлика зараде за август и септембар 2019. године, сходно члану 118. став 1. тачка 1. истог закона накнада трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, а сходно одредби члана 76. истог закона право на новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, сразмерно времену радног ангажовања. Такође, сходно одредби члана 105. Закона о раду и члана 51. Закона о обавезном социјалном осигурању тужени је у обавези да у корист тужиље изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на укупне износе зарада.

Насупрот ревизијским наводима да на страни туженог није постојала воља за уговарањем радног односа са тужиљом, тужени је то морао доказати у току поступка, што исти није учинио, с обзиром да није пружио суду доказ да је закључио неки уговор којим се изричито не заснива радни однос. Такође, и ако се иницијално тужиља договорила са мајком туженог, која је и сама радила у бутику, тужени је одмах обавеште о томе као и о свим елементима који су чинили договор (цена рада, радно време, опис послова које тужиља мора обављати и др.), те неосновано указује да је договор био са неовлашћеним лице, јер је тужени одмах упознат са радним ангажовањем тужиље и исти је био сагласан са тим, а тужиља је и ступила на рад у бутику туженог и била радно ангажована у спорном периоду са свим карактеристикама и елементима рада који чине радни однос.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**